

ชานบาลี

ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๗๓๓๓

วันพุธที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

หน้า ๕

เบื้องล่าง

อาหารสัตว์จะขาดแคลน

• "พรเทพ"

เนื้อสัตว์ เป็นอาหารหลัก ที่ทุก
ประเทศ กำลังต้องการ เพื่อเพิ่มความ
เจริญเติบโตให้แก่พลเมืองของตนซึ่ง
ทั้งประเทศไทยเราเองด้วย แต่ใน
ขณะเดียวกันก็ปรากฏว่าวัตถุดิบที่นำ
มาใช้ผลิตอาหารสัตว์กำลังจะก่อ บัญ
หายขึ้นในอนาคตอันใกล้ขึ้น เพื่อเพียง
แต่ใช้ในประเทส ก็ไม่ก่อจะเพียง
พอ แล้วเราข้งปล่อยให้ส่งออกไป
จำหน่ายต่างประเทศ

ในอดีตประเทศไทย เราได้รับ การ กล่าว
ขานจากนักวิชาการบางท่านว่า คนไทยบริโภคเนื้อ
สัตว์กันไม่เป็น ไม่เลือกว่าเนื้อสัตว์แต่ละประเภท
เป็นสัตว์พันธุ์เนื้อ พันธุ์ไข่ หรือว่าตามหลัก
โภชนาการและความเป็นพันธุ์นม แต่ปัจจุบันข้อ
กล่าวหาดังกล่าวกำลังจะ หมดไปแล้ว คนไทยบริ
โภคเนื้อสัตว์ถูกต้องตามความ ต้อง การ ของ ร่างกาย
มากขึ้น ความต้องการเนื้อสัตว์ตลอดจนอาหาร
ประเภทที่ ให้โปรตีนจึงมีเพิ่มขึ้นตามลำดับ ประชา
กรเพิ่มขึ้นเท่าใด อาหารประเภทเนื้อสัตว์และ
โปรตีนก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเงา ตามตัว และใน
ขณะเดียวกันความ ต้อง การ อา หาร สัตว์ ก็ จะ ต้อง
เพิ่มขึ้น ในอัตราส่วนที่เท่ากันตามไปด้วย และ
หากว่าเรา ไม่มีการวางแผน เพิ่มผลผลิต ในอนาคต
แล้ว อาหารสัตว์ก็จะต้องขาดแคลนอย่างแน่นอน
หรือมกกัน นั้นรายได้ของ ประ เทส อันจะ ึ่งได้จาก
สินค้าพวกวัตถุดิบที่ ใช้ประกอบอาหารสัตว์พวกนี้ก็
จะพลอยหดหายไปด้วย

ที่นี้เราลองหันมา พิจา รณา ถึง อัตราส่วน
ของวัตถุดิบและความ ต้องการเกี่ยวกับเรื่องวัตถุดิบ
เหล่านี้ดูบ้าง เท่าที่รวบรวมได้ขณะนี้ทั่วประเทศ
มีสัตว์เลี้ยงอยู่มากพอควร กล่าวคือเรามีการเลี้ยง
สุกรอยู่ราว ๓,๕๐๐,๐๐๐ ตัว หากสุกรตัวหนึ่งต้อง
ใช้อาหารประมาณ ๕๐๐ กิโลกรัมก็จะต้องใช้อา
หารทั้งสิ้นถึง ๑,๕๕๐,๐๐๐ ตัน ไก่ไข่ มีอยู่จำ
นวน ๑๑,๐๐๐,๐๐๐ ตัว ให้อาหารตัวละ ๓๕
กิโลกรัมต่อปี ต้องใช้อาหารทั้งสิ้น ๓๘๕,๐๐๐ ตัน
ไก่กระทองที่เลี้ยงเป็นไก่เนื้อจำนวนประมาณ ๑๑๐,
๐๐๐,๐๐๐ ตัว ให้อาหารตัวละ ๔ กิโลกรัม ก็ต้อง
ใช้อาหารทั้งสิ้นประมาณ ๔๔๐,๐๐๐ ตัน เป็ดทั้ง
พันธุ์ไข่ และพันธุ์เนื้อมีเลี้ยงอยู่ ประมาณ ๑๒,—
๐๐๐,๐๐๐ ตัว ให้อาหารประมาณ ๗๕ กิโลกรัม
ต่อตัว ต้องใช้อาหารทั้งปีรวมกัน ๕๐๐,๐๐๐ ตัน
ซึ่งเมื่อรวมจำนวนสัตว์และความต้องการทั้ง
หมกแล้วก็จะได้อา หาร สัตว์ ที่ ต้อง การ ราว
๓,๖๗๕,๐๐๐ ตัน และหากจะคิดส่วนผสมของ
อาหารที่จะใช้ในการผสมเป็น อาหาร สัตว์ ทั้ง หมก
แล้วก็จะพอแยกแยะวัตถุดิบได้ดังนี้คือ

ปลายข้าวจำนวน ประมาณ ๑,๗๓๖,๐๐๐
ตัน ำ ๔๓๕,๐๐๐ ตัน ข้าวโพด ๗๐๐,๐๐๐
ตัน ปลาบ่น ๕๘,๐๐๐ ตัน กากถั่วเหลือง
๑๑๐,๐๐๐ ตัน กากถั่วลิสง ๕๗,๐๐๐ ตัน และ
วัตถุดิบอย่างอื่นอีกประมาณ ๕๕๐,๐๐๐ ตัน

ผลิตได้ราว ๓๓๐,๐๐๐—๓๕๐,๐๐๐ ตัน ใน
เมื่อเรามีความต้องการใช้กากถั่วเหลืองมา ประกอบ

อาหารสัตว์ถึง ๑๑๐,๐๐๐ ตันก็จะเห็นได้ว่ายังเหลือ
ถั่วเหลืองอีกไม่มาก เพราะถั่วเหลืองนั้นนอกจาก
จะใช้เป็นอาหารสัตว์ ใช้สกัดเป็นน้ำมัน แล้ว
ยังต้องใช้เป็น อาหาร สำหรับคน บริโภค อีก ๕๐%
ของจำนวนที่ผลิตได้ทั้งหมด จึงไม่ใช่เรื่องแปลก
เลยที่ประเทศ เรา จะ เป็น ผู้ส่ง ถั่ว เหลือง เข้า ปีละ
มาก ๆ

สำหรับปลาน้ำจืด ความต้องการใน
ด้านการ ผลิต อาหารสัตว์ เท่าที่ กล่าวไว้มี ประมาณ
๔๘,๐๐๐ ตัน แต่เราผลิตได้ปีละประมาณ๑๐๐,๐๐๐
ตัน จึงนับ ว่ามีปัญหาน้อยกว่าสินค้าอย่างอื่น แต่
ถ้าหากตลาดต่างประเทศเกิดต้องการปลาน้ำจืด ขึ้นมา
ก็จะต้อง ประสบ กับ ความ เดือดร้อน เช่นเดียว กัน
เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า การประมงของเรา
กำลังมีดมน ความหวังที่จะเพิ่มปริมาณการผลิต
ปลาน้ำจืด คงจะน้อยมาก

เมื่อคุณความ ต้อง การอา หาร—
สัตว์ที่จะต้องนำมาใช้ผสมแล้ว จะ
เห็นได้ว่าเป็น วัต ดุคิข ที่เป็นสิน ค้า
ที่ทำลายได้ให้ แก่ประเทศ ไทยทั้ง
สิ้นไม่ว่าจะเป็นปลาบ่น กากถั่วเหลือง ข้าว

โพดหรือว่าปลายข้าว ล้วนแล้วแต่เป็นสินค้าที่เรา
ผลิตได้ ไม่พอเพียงกับความต้องการของ ต่าง ประ-
เทศทั้งชั้น ตัวอย่างเช่นเรื่องข้าวโพด เมื่อเร็ว ๆ
นี้ญี่ปุ่นขอเจรจาสั่งซื้อตามเป้าหมายตั้ง ๑ ล้านตัน
แต่เรามีขายให้เขาเพียง ๗๕๐,๐๐๐ ตันเท่านั้น
สำหรับกากถั่วเหลืองอันเป็นวัตถุดิบสำคัญที่ใช้ใน
การผลิตหรือประกอบอาหารสัตว์นั้นปีหนึ่ง ๆ เรา
ผลิตได้ราว ๑๓๐,๐๐๐—๑๕๐,๐๐๐ ตัน ใน
เมื่อเรามีความต้องการใช้กากถั่วเหลืองมา ประกอบ

อาหารสัตว์ถึง ๑๑๐,๐๐๐ ตันก็จะเห็นได้ว่ายังเหลือ
ถั่วเหลืองอีกไม่มาก เพราะถั่วเหลืองนั้นนอกจาก
จะใช้เป็นอาหารสัตว์ ใช้สกัดเป็นน้ำมัน แล้ว
ยังต้องใช้เป็น อาหาร สำหรับคน บริโภคอีก ๕๐%
ของจำนวนที่ผลิตได้ทั้งหมด จึงไม่ใช่เรื่องแปลก
เลยที่ประเทศ เรา จะ เป็น ผู้สั่ง ถั่ว เหลือง เข้า บิละ
มาก ๆ

สำหรับปลาบ่นนั้น ความต้องการใน
ด้านการ ผลิต อาหารสัตว์ เท่าที่ กล่าวไว้มี ประมาณ
๔๘,๐๐๐ ตัน แต่เราผลิตได้ปีละประมาณ ๑๐๐,๐๐๐
ตัน จึงนับว่ามีปัญหาน้อยกว่าสินค้าอย่างอื่น แต่
ถ้าหากตลาดต่างประเทศเกิดการปลาบ่น ขึ้นมา
ก็จะต้อง ประสบ กับ ความ เดือดร้อน เช่นเดียว กัน
เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า การประมงของเรา
กำลังมีตมม ความหวังที่จะเพิ่มปริมาณการผลิต
ปลาบ่นคงจะน้อยมาก

ผู้เขียนจึงเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่
เราจะต้องหันมาพิจารณาปัญหา เรื่อง
นี้อย่างจริงจัง เพราะการปล่อยให้
วัตถุดิบดังกล่าว ขาดแคลนนั่น ไม่
เพียงแต่จะสร้างความ เดือด ร้อน ให้
แก่ผู้ประกอบ อาชีพ เลี้ยง สัตว์ เพียง
อย่างเดียวแต่ยังจะเป็นการลดอาหาร
ประเภทโปรตีน อันจะสร้างความเติบโต
แข็งแรง ให้แก่ประชากรอีกด้วย
แล้วความหวัง ที่จะสร้างเด็กไทยให้มี
ร่างกายสูงใหญ่ ทัดเทียมกับชนชาติ
อื่นก็ค่อย ๆ เลือนหายไป ในที่สุด ●